

ΘΕΜΑ:

Η ΠΛΑΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ

ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΛΕΙΔΑΡΑ

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΟΨΗ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Ευχαριστώ για την παρουσία σας, πιστεύω ότι οι προηγούμενες ομιλίες ήταν πολύ κατατοπιστικές, κι έχουν θέσει κάποια θεμέλια από διάφορες επιστημονικές θεωρήσεις και ειδικότητες, για να μπορέσουμε να πάμε ένα βηματάκι παρακάτω και να δούμε την απόκρυφη πλευρά του πράγματος αυτού που λέγεται φυλή και της πλάνης που μπορεί εξ αυτής να προκύψει ή που έχει προκύψει.

Πρώτ' από όλα, να πούμε ότι η λέξη φυλή, όπως κι σε άλλες φορές έχουμε αναφέρει για την ελληνική γλώσσα, ότι τίποτε δεν είναι τυχαίο, βλέπουμε μπροστά το γράμμα Φ και θυμόμαστε τον μαθηματικό λόγο «Φ» του Πυθαγόρα, ο οποίος υποδηλώνει γενικότερα έννοια σχέσης, ο λόγος είναι μια έννοια σχέσης. Δεν εξετάζουμε κανένα πράγμα αυτό καθαυτό αλλά σε σχέση με οτιδήποτε άλλο περιβάλλεται ή συνδέεται. Και πράγματι, η πιο σύγχρονη οπτική της επιστήμης μέσα από την κβαντική μηχανική είναι αυτή, ότι οι πλάνες των επιστημών οφείλονται σε μονομερείς θεωρήσεις των επιμέρους επιστημών και γι' αυτό αρχίζει και στις μέρες μας, από μια πρωτοβουλία πολλών διεθνών επιστημόνων κι άσημων φυσικά, να γίνεται μια επανασύνδεση αυτών των θεωρήσεων ώστε να υπάρχει και πάλι μια ολοκληρωμένη εικόνα για τα θεμελιώδη ερωτήματα του ανθρώπου ποιος είναι ο κόσμος που μας περιβάλλει, ποιο είμαστε εμείς και ποιοι είναι οι νόμοι της ζωής μας.

Είπαμε λοιπόν ότι το γράμμα «Φ» μπροστά απ' τη λέξη Φυλή προσδιορίζει μια σχέση. Αυτή η σχέση είναι μια σχέση του Πνεύματος του Λόγου, του Δημιουργικού Λόγου προς την Ύλη. Είναι $\Phi + \Upsilon\lambda\eta = \text{Φυλή}$. Αυτή η σχέση λοιπόν του πνεύματος προς την ύλη δημιουργεί τη φυλή με τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, τα οποία όταν αναχθούν στην έννοια του έθνους, μιλάμε για όμαιμον, όμοιο αίμα, ομότροπον, ομόνοον, ομόθρησκον και ομόγλωσσον. Αυτά τα στοιχεία συγκροτούν τον χαρακτήρα της κάθε φυλής και από εκεί και πέρα, έχουμε την εξέλιξη των Εθνών. Όμως, σ' αυτή τη διαδρομή των φυλών και των παραδόσεων, της κάθε φυλής, πάντα θα δούμε να 'χει ένα κύριο ρόλο το θέμα που λέγεται αίμα.

Πολύ πριν αυτά όμως τα σκεφθούν οι άνθρωποι και λεχθούν, από εμάς τους νεότερους ανθρώπους, υπάρχουν πολλά πράγματα τα οποία μας διαφεύγουν. Και μας διαφεύγουν φυσιολογικά γιατί σκεπτόμαστε με τη συνείδηση που έχουμε σήμερα.

Υπάρχει όμως ένα ερώτημα προς όλους. Πιστεύεται πράγματι ότι η συνείδηση που έχει σήμερα ο μέσος άνθρωπος είναι ταυτόσημη ή όμοια με αυτά που είχε πριν μερικά εκατομμύρια χρόνια; η απάντηση είναι αρνητική. Και σ' αυτό είναι κατηγορηματικές όλες οι επιστήμες. Πρώτα απ' όλα έχουμε μια μετάβαση από την εποχή που ο άνθρωπος δεν μιλάει αλλά λειτουργεί με τον σεληνιακό του εγκέφαλο και το κινητικό του σύστημα, θα λέγαμε ενστικτωδώς σήμερα και που φυσικά μέσα στο νου του δεν υπάρχουν οι ιδέες που υπάρχουν σήμερα. Ιδέες, εάν θέλετε οι οποίες ενυπάρχουν στα παιδιά που γεννιούνται στις μέρες μας, όπως παρατηρούμε, είμαστε μάρτυρες αυτής της νέας γενιάς παιδιών, τα οποία γεννιούνται με μια ιδιαίτερη θα λέγαμε, ωριμότητα. Σαν να υπάρχουν έτοιμες μέσα τους οι απαντήσεις ή τα κατασταλάγματα, για τα οποία εργάστηκαν οι προηγούμενες γενεές. Σαν να γεννιόνται θα

λέγαμε με ένα είδος έμφυτης σοφίας ή έμφυτης διάκρισης κάποιων πραγμάτων. Αυτό φυσικά είναι αποτέλεσμα μιας εξέλιξης. Όμως, στην αρχή όλα αυτά δεν υπήρχαν. Χρειάστηκε να περάσουν χιλιάδες, πολλές χιλιάδες χρόνια για να μπορέσει ο άνθρωπος να διαμορφώσει έναρθρο λόγο, να διατυπώσει έννοιες και νοήματα και στη συνέχεια τη νομοτέλεια της ζωής του. Μέχρι τότε όμως, οι πρώιμες κοινωνίες των ανθρώπων λειτουργούσαν κάτω από ένα άλλο καθεστώς. Διότι βίωναν τον εαυτό τους πολύ διαφορετικά απ' ότι ο σημερινός άνθρωπος. Π.χ. ο άνθρωπος εκείνης της προϊστορικής περιόδου ένιωθε το κεφάλι του σαν ένα κέντρο, το οποίο μπορούσε να αντιληφθεί τον εαυτό του. Δε γνώριζε φυσικά για τις βιολογικές του λειτουργίες που γνωρίζει σήμερα και η μνήμη του ήταν πάρα πολύ περιορισμένη. Πολλοί διορατικοί έχουν διατυπώσει ότι η ανθρωπότητα στην Ατλάντια περίοδο δεν είχε ακόμα δομήσει αυτό που ονομάζουμε σήμερα μνήμη. Δηλαδή, η μνήμη αρχικά ήταν στιγμιαία. Ο άνθρωπος είχε μνήμη μόνο της κατάστασης που ζούσε σ' ένα συγκεκριμένο χώρο και περιβάλλον, μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο.

Προς το τέλος της Ατλάντιας περιόδου, αυτή η μνήμη καλλιεργήθηκε ως μια μνήμη ρυθμική, όπως ονομάστηκε, διότι βασιζόταν στην επανάληψη. Κι έτσι γνωρίζουμε και κατανοούμε ότι διάφορες τεχνικές όπως τα μάντραμ, τα οποία ενεργοποιήθηκαν κυρίως στην Ανατολή, ήταν μια τεχνική αφύπνισης ενεργειών και δυνάμεων του ανθρώπου βασισμένων στην δύναμη της επανάληψης. Αυτή την επανάληψη θα τη δούμε αργότερα και στις υμνωδίες του Χριστιανισμού κι όλων των θρησκειών γιατί αποτελούν βασική δομή του τρόπου που μαθαίνει ο άνθρωπος. Αυτή λοιπόν η επανάληψη ήταν ο πρώτος τρόπος μάθησης του ανθρώπου και η πρώτη τεχνική και λειτουργία, ώστε να εδραιωθεί μέσα του αυτό που ονομάζουμε μνήμη.

Έρχονται σήμερα οι επιστήμονες ανθρωπολόγοι και βιολόγοι να μας πουν ότι υπάρχει πράγματι ένας συσχετισμός της μνήμης με αυτό που λέγεται «θύμος αδήν». Ο θύμος αδήν, ο οποίος γνωρίζουμε ότι εκφυλίζεται ή αδρανοποιείται ένα ορισμένο χρονικό διάστημα και μετά, κατά την παιδική μας ηλικία. Είναι μια αντιστροφή της λέξης μύθος. Και οι λαοί είναι αποδεδειγμένο ότι έχουν ζήσει και μπορούν να ζήσουν χωρίς ιστορία αλλά κανείς λαός όμως δεν μπορεί να ζήσει χωρίς μύθο. Ο μύθος υπήρξε και ακόμα ισχύει, είναι ο πυρήνας του πνεύματος του κάθε λαού.

Καθώς λοιπόν εντρυφεί κανείς σ' αυτές τις παραδόσεις εκατοντάδων λαών που έχουν φανερωθεί στην ανθρωπότητα μέχρι σήμερα, βλέπουμε κάποιες κοινές δοξασίες, κάποιες κοινές παραδόσεις που μας κινούν την προσοχή. Μια εξ αυτών είναι η παγκόσμια μνήμη ενός πολύ μεγάλου γεγονότος καταστροφής που είχε συμβεί στο παρελθόν. Όλοι οι λαοί το περιγράφουν με το δικό τους τρόπο. Ένα άλλο γεγονός είναι η σχέση των ανθρώπων της Γης με ουράνια πλάσματα, τα οποία ήρθαν κάποια στιγμή και ήρθαν σε επιμειξία με τους ανθρώπους.

Μια τέτοια περιγραφή βρίσκουμε στα Απόκρυφα Ευαγγέλια του Ενώχ. Εκεί λοιπόν η αναφορά γίνεται για τους υιούς του θεού όπως λέγονται, οι οποίοι έρχονται σε επιμειξία με τις θυγατέρες των ανθρώπων που ήταν θνητές και γεννούν γίγαντες ή άλλα εκτρώματα τα οποία αφανίζουν και καταστρέφουν τη Γη. Κι όπως περιγράφεται στα Απόκρυφα Ευαγγέλια του Ενώχ, οι έσχατοι χρόνοι επιφυλάσσουν γι' αυτούς ένα οδυνηρό τέλος.

Στην Γένεση επίσης, γίνεται μια αναφορά αυτών των στοιχείων που παραθέτει ο Ενώχ κι έτσι γράφει στο 6,4 «Κατ' εκείνας τα ημέρας ήσαν οι γίγαντες επί της γης κι έτι ύστερον αφού υιοί θεού εισήλθον εις τας θυγατέρας των ανθρώπων και αύται ετεκνοποίησαν εις αυτούς».

Στη Βίβλο γράφει 13,73 «και είδαμεν εκεί τους γίγαντας τους υιούς Ανάκ εκ των γιγάντων Ανακίμ και εβλέπομεν εαυτούς ως ακρίδας και ετούτους έβλεπον ημάς αυτοί». Το όνομα Ανακίμ το οποίο αναφέρεται πάλι στο Δευτερονόμιο 9,2 όπου λέει: «Λαόν μέγα και υψηλόν το ανάστημα, υιούς των Ανακίμ, τους οποίους γνωρίζεις και ήκουσας. Τις δύναται να σταθεί έμπροσθεν των υιών Ανάκ; Το όνομα Ανακίμ προέρχεται από το όνομα Αννουνακίμ και Αννουνάκι, το οποίο αναφέρεται τουλάχιστον 2.500 χρόνια πριν γραφτεί η Γένεση από τους άγνωστους συγγραφείς, όπως λένε ορισμένοι ή από τον Μωσλή, όπως λένε κάποιοι άλλοι. Το όνομα αυτό υπήρχε ήδη εγγεγραμμένο στα αρχεία των Σουμερίων. Εκεί, όπως έχουμε

αναφέρει, ότι ξεδιπλώνεται μια ολόκληρη ιστορία, που ξεκινάει από το Σείριο καθώς όντα πιο εξελιγμένα έρχονται στη Γη, αποικούν τη Γη και επεμβαίνουν γενετικά σε κάποια ανθρωποειδή και δημιουργούν κάποιον Homo Sapiens.

Τα κείμενα αυτά που βγαίνουν στην εποχή μας αποσκοπούν να δώσουν μία, θα λέγαμε, μια χαριστική βολή σ' εκείνους οι οποίοι πιστεύουν ότι ο καλός θεός έπλασε τον άνθρωπο από αγάπη. Διότι τα κείμενα αυτά γράφουν ότι αυτοί οι επισκέπτες απ' το Σείριο δημιούργησαν άνθρωπο νοήμονα μόνο και μόνο για να τον έχουν δούλο και υπηρέτη στις εργασίες τους. Αυτή η αντιστροφή των θεωρήσεων μας οδηγεί να κατανοήσουμε για ποιο λόγο ολόκληρες γενιές ανθρώπων, πληθυσμοί, φυλές ολόκληρες υπάκουσαν και υπακούν σ' ένα πρόγραμμα, θα λέγαμε, το οποίο επιβάλλει γενοκτονίες, εξανδραποδισμούς, σκλαβοπάζαρα και δουλεμπόριο, δηλαδή εδραιώνουν την ιδέα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Εκεί ακριβώς βρίσκουμε και τη μεγάλη πλάνη της φυλετικής δύναμης, από οποιαδήποτε εθνότητα ή φυλή κι αν εκφράστηκε σ' οποιαδήποτε χρονική περίοδο κι αν αυτό εκδηλώθηκε πάνω στη Γη.

Ο Χριστός και η αποστολή Του

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να κοιτάξει για πολύ τον ήλιο και να μην τυφλωθεί, επειδή οι κραδασμοί του είναι τόσο γρήγοροι που καταστρέφουν τον αμφιβληστροειδή χιτώνα του ματιού. Την Σελήνη είναι σε θέση να κοιτάξει δίχως οδυνηρά αποτελέσματα γιατί οι κραδασμοί της είναι πολύ αργοί και όμως είναι ηλιόφως, αλλά οι ανώτεροι κραδασμοί απορροφήθηκαν από την Σελήνη, η οποία μας αντανακλά τους υπόλοιπους. Τα ίδιο συμβαίνει και με τις πνευματικές ωθήσεις που βοηθούν τον άνθρωπο να εξελιχθεί. Ο λόγος που η Γη αποβλήθηκε από τον ήλιο ήταν το ότι η ανθρωπότητα δεν μπορούσε να αντέξει στις τεράστιες φυσικές και πνευματικές ωθήσεις και κραδασμούς. Αν και η απόσταση που μεσολαβεί από τη Γη στον ήλιο είναι τεράστια, η πνευματική πίεση θα ήταν πολύ ισχυρή αν δεν στελνόταν πρώτα στη Σελήνη για να χρησιμοποιηθεί προς όφελος του ανθρώπου από τον Γιεχόβα, κυβερνήτη της Σελήνης.

Στην πρώιμη κατάσταση της ανθρωπότητας κατά τη Λεμουρία περίοδο, όπως αναφέρουν πάρα πολλοί εσωτεριστές αλλά και ενορατικοί που έχουν επισκεφθεί, θα λέγαμε, με υπερβατικό τρόπο το κομμάτι αυτό της ιστορίας, το τοτέμ αναφέρεται στη σχέση που είχαν οι ανθρωπότητες εκείνης της εποχής με τα ζώα. Οι αρχάγγελοι λοιπόν οι οποίοι προΐστανται στην εξέλιξη των ζώων, του ζωικού βασιλείου, ήταν εκείνοι οι οποίοι επιλέχθηκαν για να καταστούν οι πρώτοι οδηγοί του ανθρωπίνου είδους, όταν αυτό ήταν ακόμα σε ζώωδη κατάσταση. Όταν ακόμα δηλαδή δεν είχε ανορθώσει την σπονδυλική στήλη και δεν είχε ακόμα έναρθρο λόγο, όσο ήταν ακόμα ή στα τέσσερα ή είχε καμπουριαστό σώμα, όπως είναι τα πιθηκοειδή. Συγκεκριμένα, γνωρίζουμε ότι οι αρχάγγελοι των ζώων κοινωνούν και ελέγχουν τις εξελίξεις των ειδών, μέσα από τα ρεύματα της Γης τα οποία ονομάζουμε τελούρια ή γραμμές του δράκοντος ή γραμμές lay. Είναι οι γεωμαγνητικές που περιβάλλουν τη σφαίρα της Γης. Κι έτσι, η σπονδυλική στήλη των ζώων η οποία είναι οριζόντια μ' αυτές τις γραμμές είναι σαφώς πλήρως ελεγχόμενη από αυτό το πρόγραμμα θα λέγαμε, που όλα τα είδη υπακούν στο πού θα πάνε, πού θα τραφούν, πού θα τεκνοποιήσουν ή πού θα βρουν ασφαλές καταφύγιο.

Όταν ο άνθρωπος όμως άρχισε να ανορθώνει τη σπονδυλική του στήλη, τότε έπαψε να είναι πλέον ελεγχόμενος από αυτές τις αρχαγγελικές δυνάμεις. Μέχρι τότε, μέσα από κάποιο ζώο η κάθε φυλή ή και ατομικά πολλές φορές, κάθε πρόσωπο, έχοντας μια προσωπική σχέση μ' ένα ζώο τοτέμ είχε μια, θα λέγαμε, εσωτερική καθοδήγηση. Έχουμε αναφορές σε όλους τους λαούς για κάτι τέτοιο και την περίπτωση των Ελλήνων σαμάνων. Γιατί ακριβώς, όταν οι άνθρωποι ένιωθαν τηλεπαθητικά θα λέγαμε, από ένα λέοντα να λαμβάνουν κάποια πράγματα, φυσικά δεν είναι το λιοντάρι ο δάσκαλος του ανθρώπου αλλά ο αρχάγγελος που χρησιμοποιεί το σώμα για να κοινωνήσει μέσα απ' αυτό. Κι έχουμε μια περίοδο τοτεμισμού σ' όλη την ανθρωπότητα ανιμισμού, σαμανισμού που θα εξελιχθεί αργότερα στην πρώτη θρησκεία της Φύσης.

Το ταμπού, που σχετίζεται και με τις απαγορεύσεις αλλά και με διάφορες πρακτικές, που

έχουν σχέση επίσης με το αίμα ή το tattoo ή δερματοστιξία, που επίσης είναι μια τελετουργία που κι αυτή έχει αίμα, γιατί όταν τρυπάζ το δέρμα σου αναμειγνύεται η μπογιά μαζί με το αίμα, είναι μια πράξη μαγείας κι αυτή. Και το ταμπού λοιπόν και το τοτέμ και το tattoo ξεκινούν από το T(αυ) που είναι το πρωτόγονο σύμβολο θυσίας πριν το σταυρό, αφορούν εκδηλώσεις και εκφράσεις της ίδιας κοσμοθεώρησης. Το να βλέπουμε στην εποχή μας να επανέρχεται η μόδα του τατουάζ, των τρυπημάτων κ.λπ., αυτό αποτελεί απόδειξη ότι είμαστε σε μία εποχή πλήρους ανακεφαλαίωσης και αναδρομής όλων των περιόδων που έχει ζήσει ο άνθρωπος, διότι είμαστε σ' ένα τελικό ξεκαθάρισμα.

Ένας αριθμός αρχαγγέλων, ηλιακά πνεύματα δηλαδή, παραχωρήθηκαν στον Γιεχόβα ως βοηθοί στην αντανάκλαση αυτών των πνευματικών ωθήσεων από τον Ήλιο στην ανθρωπότητα της Γης, καθιερώνοντας τη μορφή φυλετικών θρησκειών. Κατώτερος φορέας των αρχαγγέλων είναι το αστρικό σώμα. Το δικό μας αστρικό σώμα προστέθηκε την περίοδο της Σελήνης, Κύριος της οποίας ήταν ο Γιεχόβα και γι' αυτό ήταν σε θέση να ασχοληθεί με το ανθρώπινο αστρικό σώμα, ενώ ο κατώτατος φορέας του Γιεχόβα ήταν το ανθρώπινο πνεύμα που πανομοιότυπό του έχει το αστρικό σώμα. Οι αρχάγγελοι είναι βοηθοί του ελειδή μπορούν να χειριστούν τις δυνάμεις του πνευματικού ήλιου και το αστρικό σώμα είναι ο κατώτερος φορέας τους. Μπορούν να εργαστούν με αυτό και να προετοιμάσουν την ανθρωπότητα για τη στιγμή, που θα μπορεί να δέχεται τις πνευματικές ωθήσεις άμεσα από την ηλιακή σφαίρα χωρίς τη μεσολάβηση της Σελήνης.

Το καθήκον αυτής της αποστολής μιας τέτοιας ώθησης εναποτέθηκε στο Χριστό και η ώθηση που αντανάκλούσε ο Γιεχόβα εκπορευόταν από τον Χριστό προετοιμάζοντας έτσι την Γη και την ανθρωπότητα για τον άμεσο ερχομό Του. Έτσι συνδέεται και η σχέση της πρώτης περιόδου της προφητικής, της δεύτερης της ενανθρωπίσεως του Λόγου Χριστού και της τρίτης του Παρακλήτου της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού με τις ψυχές των ανθρώπων. Η εξέλιξη των όντων ενός πλανήτη συνοδεύεται και από την εξέλιξη του ίδιου του πλανήτη και πράγματι υπάρχει μια αλλαγή στο αστρικό σώμα της Γης. Σύμφωνα με τα παλιά δεδομένα, το αστρικό σώμα των ανθρώπων βελτιωνόταν μέσω του νόμου, η ανώτερη ζωή, η θεία αναγωγή δεν αρχίζει, αν δεν ξεκινήσει το έργο στο αιθερικό σώμα. Το μέσον για να δραστηριοποιηθεί είναι η αγάπη, η αποστολή του Χριστού έκανε την τελειοποίηση προσιτή σε όλους.

Όταν επήλθε ο θάνατος του Μωυσή το πρόσωπό του ακτινοβολούσε όπως και το σώμα του Βούδα άρχισε να λάμπει, είχαν φτάσει στο σημείο όπου το πνεύμα άρχισε να λάμπει από μέσα και μετά πέθαιναν. Ο Ιησούς προσέγγισε αυτό το στάδιο στο όρος της Μεταμόρφωσης και μετά σταυρώθηκε. Το να σκοτωθεί κάποιος είναι πολύ διαφορετικό από το να πεθάνει. Είναι σημαντική η διαφορά του Χριστού με προηγούμενους δασκάλους και απεσταλμένους στους οποίους γεννιόταν τα φυλετικά πνεύματα, όπως ο αρχάγγελος Μιχαήλ που σχετίζεται με τον Μωυσή. Το αίμα, φορέας του φυλετικού πνεύματος, πρέπει να χυθεί και να καθαρθεί από τη μολυσμένη αυτή επίδραση για να μπορέσει να δημιουργηθεί η συμπαντική αδελφότητα και να φανερωθεί η θεία Αγάπη. Το ουσιαστικό έργο συντελέστηκε μετά τη Μεταμόρφωση.

Η εξέλιξη της θρησκείας, ο βαθμιαίος εκπολιτισμός των ανθρώπων συνέβαινε στο να γίνουν θρησκείες πιο ανθρωπιστικές και πιο εναρμονισμένες με τα ανώτερα ιδεώδη. Γι' αυτό και οι υλιστές συμπέραναν πως καμία θρησκεία δεν έχει ανώτερη καταγωγή πέρα από τον άνθρωπο, καταλήγοντας στην πεποίθηση καθώς ο άνθρωπος προόδευε, εκπολιτίζε το Θεό του και τον διαμόρφωνε σύμφωνα με τις ιδέες του. Αυτή η λογική όμως είναι ελλιπής γιατί δεν λαμβάνει υπόψη ότι ο άνθρωπος σπρώχνεται προς ένα ανώτερο πρότυπο συμπεριφοράς, προέρχεται από κάτι μέσα του και μια πηγή που δεν ταυτίζεται με το σώμα που ξεπερνά τις επιθυμίες του. Τον αναγκάζει να κάνει θυσίες για χάρη όσων είναι φυσικά πιο αδύναμοι. Αργά αλλά σταθερά ο αλτρουισμός υπερισχύει του εγωισμού. Ο άνθρωπος δεν θα ενεργοποιούσε την αγάπη μέσα του εάν δεν υπήρχε, ούτε τον αλτρουισμό.

Είδαμε λοιπόν και πολλές φορές, υπάρχουν κι άλλοι, γνωρίζουμε ότι πάρα πολλοί λαοί στην ιστορία τους ηρνούσαν να αναμειχθούν με άλλες φυλές. Στην Ελλάδα έχουμε την περίπτωση

αυτή στους Σπαρτιάτες, ιδιαίτερα, οι οποίοι δεν ήθελαν επιμειξία με άλλα φύλα, προτιμούσαν να παντρεύονται μεταξύ τους. Το ίδιο όμως θα δούμε και σε πολλούς άλλους λαούς, σχεδόν σε όλους, σε κατά τόπους, θα λέγαμε, φυλές, οι οποίες είχαν αυτό το ιδίωμα, εν είδει άμυνας. Άμυνας από τι; Στο να μην εισχωρήσουν ξένα στοιχεία τα οποία θα νόθευαν το αίμα τους και άρα και τη δύναμη που έφερε αυτό. Ποια ήταν αυτή η μυστηριώδης δύναμη που έφερε το αίμα και δεν ήθελαν τις επιμειξίες εκείνοι οι λαοί εκείνης της εποχής; Είχε να κάνει με την πατρογονική μνήμη. Το αίμα είναι ένας φορέας του εγώ και σχετίζεται φυσικά με το αστρικό σώμα του ανθρώπου. Στο έργο του Γκαίτε «Φάουστ», βλέπουμε ότι ο Μεφιστοφελής υποχρεώνει τον Φάουστ να υπογράψει με το αίμα του το συμβόλαιο για την αθανασία του με το αντίτιμο το οποίο έλαβε.

Η ζωτική δύναμη των ανθρώπινων σωμάτων, το ψυχικό ρευστό ή οργόνη που βρίσκεται εγκλωβισμένη στο αίμα, αποτελούσε σ' όλες τις δοξασίες πάντα την τροφή δαιμονικών όντων. Αρχικά την απορροφούσαν από το φωτεινό αυγό που περιβάλλει τον άνθρωπο, στη συνέχεια αόρατοι πάντα έμπλεξαν την ανθρωπότητα σε ένα μαύρο κύκλο αίματος και μαγείας και κάθε είδους διαστροφής του ανθρώπινου μυαλού, σκηνοθετώντας και επιτάσσοντας στους ανθρώπους δεισιδαιμονίες, φόβο και τρόμο ώστε να υποταχθούν στη θέλησή τους.

Το αίμα λοιπόν και η εξουσία που είχε κανείς πάνω στο αίμα υποδηλώνει εξουσία πάνω σε κάποιες δυνάμεις που φέρει το αίμα και οι δυνάμεις αυτές είναι και δυνάμεις μνημοσύνης, με την έννοια μιας δυναμικής ενεργοποίησης ιδιοτήτων που έχουμε, ικανοτήτων και δυνάμεων. Στην ταινία που θα δείτε στη συνέχεια, όπου περιγράφεται αυτή η κοσμοθεώρηση που είχαν οι Γερμανοί Ναζί πριν και κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εκεί θα δείτε πώς και εκείνοι αντιλαμβάνονταν την δύναμη του αίματος και για ποιο λόγο ασκούσαν ευγονική σε σημείο θα λέγαμε, εγκληματικό.

Από τις αφηγήσεις που έχουμε από τα παιδικά μας χρόνια στο σχολείο ή στο κατηχητικό, όταν μας έλεγαν εκείνη τη σκηνή, όπου ο πατέρας Ισαάκ πλέον, ο γιος του Αβραάμ ευλογεί με επίθεση χειρός βάζοντας το χέρι πάνω στο κεφάλι των γιων του, για να τους μεταφέρει την ευλογία του, αυτό είναι ένα σκηνικό το οποίο ήταν πολύ συνηθισμένο εκείνα τα χρόνια και όλοι οι πατεράδες έκαναν το ίδιο γιατί ο πατέρας εθεωρείτο απ' την πατριαρχική κοινωνία ότι μετέφερε αυτή τη χαρά, αυτή τη δυνατότητα θα λέγαμε, στις νεώτερες γενεές. Και γι' αυτό η ευλογία απ' τους γονείς πάντοτε έπαιζε ένα πολύ σοβαρό ρόλο στην εξέλιξη των γενεών. Αυτή η επίθεση της χειρός επί της κεφαλής ενός ανθρώπου που δεν ήταν απλώς μια συμβολική τελετουργική πράξη αλλά ήταν μια ουσιαστική πράξη, τελεστική θα λέγαμε, όπου του μετέφερε πράγματα εκείνη τη στιγμή, τα οποία θα τα έφερε και στην συνέχεια της ζωής του, θα το δούμε να συνεχίζεται και στην παράδοση αργότερα, της μεταφοράς χάριτος Ιεροσύνης από τους πρώτους Χριστιανούς στους διαδόχους τους. Η αποστολική διακονία δηλαδή μεταφερόταν με μια τέτοια κίνηση, με μια ευλογία επί της κεφαλής, όπως και σήμερα, ακόμα πάρα πολλοί στον κόσμο χρησιμοποιούν.

Στο έργο του Καζαντζάκη Ασκητική παρατηρούμε να λέει ότι ο άνθρωπος πρέπει κάποια στιγμή ν' απελευθερωθεί και από τις δυνάμεις των προγόνων του. Αυτό από πολλούς έχει παρανοηθεί αλλά σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει την ασέβεια έναντι των προγόνων, δηλώνει όμως την αποδέσμευση, θα λέγαμε, την πνευματική, την οποία οφείλουμε στον εαυτό μας όλοι μας να πραγματοποιήσουμε. Αυτή η ολοκλήρωση που ονομάζεται Χριστοποίηση και Θέωση απαιτεί απ' τον άνθρωπο την πλήρη αποδέσμευσή του από κάθε δεσμό με το αίμα ή οτιδήποτε άλλο τον δεσμεύει με την ύλη και τη Γη. Είναι χαρακτηριστικό εκείνο το χωρίο το οποίο δεν καταγράφηκε στην επίσημη έκδοση της Αγίας Γραφής, της Καινής Διαθήκης, που αφορά την Ελλάδα και τους Έλληνες, όπου αναφέρεται ως «φυτόν ουράνιον και βλάστημα Θεϊόν», μας δίνει μια ιδέα για το τι ακριβώς σημαίνει. Βλέπουμε εδώ την έννοια το «φυτόν ουράνιον» να σχετίζεται με την έννοια της φυλής, που ο προλαλήσας αδελφός είπε στην αρχή ότι προέρχεται από τη λέξη «φύω»-φυτεύω. Εδώ λοιπόν μιλάμε για ένα «φυτόν ουράνιον», που σημαίνει ότι δεν υπόκειται στις αυτές συνθήκες εξέλιξης και λειτουργίας των

φυτών της Γης. Προορισμός του είναι αυτή η διάχυση και γι' αυτό το έργο το οποίο πραγματοποιήθηκε μέσα απ' το ελληνικό Πνεύμα έφερε ιδέες παγκοσμιότητας, ιδέες οι οποίες είναι οικουμενικές. Η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η ανθρωπιά, η ενότητα, η συνεργασία. Θα το δούμε σε πάμπολλους τομείς της ανθρώπινης ζωής και για αυτό δεν είναι τυχαίο που πάρα πολλοί λαοί, που θεωρούμε ότι είχαν πολύ μεγάλο πολιτισμό, ωστόσο δεν θα δούμε κανένα έργο θεατρικό, κανένα έργο ποίησης ή φιλοσοφίας παρά μόνο απλά πρακτικά πράγματα που αφορούν την καθημερινή ζωή.

Υπάρχει λοιπόν σαφώς ένα σχέδιο εξέλιξης το οποίο αλλάζει από την εποχή του Χριστού και μετά. Αυτό το σχέδιο ήταν το σχέδιο της εξέλιξης των φυλών και το οποίο τον 19ο αιώνα, κλήθηκε η Έλενα Πέτροβνα Μπλαβάτσκι να το παρουσιάσει μέσα απ' την Μυστική Δοξασία, φανερώνοντας την κοσμοθεώρηση και τη νομοτέλεια της εξέλιξης των φυλών σε σφαίρες εξέλιξης, που φτάνουν μέχρι την εποχή μας και πηγαίνουν μέχρι και το μέλλον μας. Με λίγα λόγια βλέπουμε ότι ο Κύριος δημιουργός της ύλης δημιούργησε ένα σχέδιο εξέλιξης για όλες τις φυλές και τα είδη, το οποίο όμως είναι βασισμένο κι αποσκοπεί στην ανακύκλωση των όντων στα πεδία της ύλης. Και εξ αυτού, οι ωθήσεις και οι μηχανισμοί ωθούν τα όντα στο να ανακυκλώνονται στην ύλη και να μην μπορούν να απελευθερωθούν από αυτή. Όλος αυτός ο μηχανισμός στηρίζεται σε μία, θα λέγαμε, πολλαπλή λειτουργία που σχετίζεται η μνήμη, η θέληση, το αίμα και η ένσαρκη παρουσία του ανθρώπου στη Γη. Αυτός είναι και ο λόγος που ενώ παρατηρούμε ότι έχουμε πολύ μεγάλες εξάρσεις στην ανθρώπινη εξέλιξη και μεγάλους πολιτισμούς, κινέζικος πολιτισμός, ο πολιτισμός των λαών της Αμερικής ή οι πολιτισμοί της Ασίας, παρόλα αυτά, βλέπουμε ένα πολύ χαμηλό επίπεδο, όσον αφορά την ιδέα που έχει ο άνθρωπος για τον εαυτό του.

Ο άνθρωπος είναι υπήκοος, είναι δούλος είναι σκλάβος και δέχεται ό,τι του πει ο βασιλιάς-μονάρχης του ο οποίος είναι εκπρόσωπος του Θεού πάνω στη Γη. Ο νόμος που θα πει αυτός έχει δοθεί από πάνω και δεν μπορεί τίποτα να τον αλλάξει. Αυτή η κοσμοθεώρηση, οδήγησε τελικά στη δημιουργία αυτοκρατοριών και στην παραγωγή υπηκόων. Μοναδική εξαίρεση απ' τον παγκόσμιο χάρτη αποτελεί η Ελλάδα, η οποία εξέφρασε τις ιδέες της δημοκρατίας, της ισονομίας, της ισότητας κ.λπ. Κι έτσι λοιπόν δεν είναι τυχαίο ότι σ' όλη της την ιστορία αυτός ο λαός πολεμήθηκε από πάρα πολλές διαφορετικές εθνότητες, μόνο και μόνο επειδή είχαν μια άλλη κοσμοθεώρηση και μια άλλη λειτουργία στον κοινό βίο.

Πώς γίνεται αυτή η μετάβαση λοιπόν από τους περιορισμούς και τις πλάνες του φυλετισμού; Και τον φυλετισμό αυτό θα τον βρούμε κυριολεκτικά παντού. Το σχέδιο της εξέλιξης μέσω φυλών έρχεται ο Χριστός λοιπόν και το ανατρέπει στην ουσία, μέσα απ' το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας. Η μετοχή σε σώμα και αίμα Χριστού μας καθιστά κοινωνούς μιας άλλης ζωής η οποία δεν περιορίζεται πλέον από τους νόμους της ύλης, δεν περιορίζεται από τους νόμους του αίματος δεν περιορίζεται από τους νόμους της κάθε εξουσίας που πέρασε πάνω από αυτή τη Γη, είτε αυτή ήταν πολιτική είτε θρησκευτική.

Έτσι η ιδέα του Θεού που διαμορφώθηκε στους αιώνες είχε να κάνει με τη δική του κατάσταση. Στην αρχή η ανθρωπότητα δεν θα μπορούσε να δεχθεί ένα Θεό που θα ήταν όλο τρυφερότητα και αγάπη, διότι θα τον θεωρούσε αδύναμο. Ο Θεός που θα υπάκουε έπρεπε να είναι ισχυρός, να προκαλεί φόβο, να εξαπολύει τον κεραυνό και να χειρίζεται το μαστίγιο της αστραπής. Έτσι ο άνθρωπος πρώτα φοβήθηκε το Θεό. Στη συνέχεια οι επόμενες θρησκείες της φυλής ή της φατριάς τον ώθησαν να πειθαρχήσει στους νόμους και να γίνει πιο ελεήμων προς τους αδελφούς του τουλάχιστον δίκαιος κ.λπ.

Ο Χριστός προετοίμασε το δρόμο για την αυτονόμηση της ανθρωπότητας από την καθοδήγηση του διαφοροποιημένου φυλετικού και οικογενειακού πνεύματος για να ενώσει ολόκληρη την ανθρώπινη οικογένεια σε μία συμπαντική αδελφότητα. Δίδαξε ότι η ιστορία του Αβραάμ αναφερόταν μόνο στα σώματα και έστρεψε την προσοχή στο ότι και πριν ζήσει ο Αβραάμ, το εγώ υπήρχε. Διότι το τριπλό εξωατομικευμένο πνεύμα υπήρχε πριν από κάθε ομάδα και φυλή και θα εξακολουθεί να υπάρχει, όταν από αυτές δεν θα έχει μείνει ούτε η ανάμνηση. Το

εγώ, το ανθρώπινο τριπλό πνεύμα είναι ο εντός Θεός, το Εγώ Ειμί, τον οποίο ο προσωπικός σωματικός αγωγός πρέπει να μάθει να ακολουθεί. Η διδασκαλία του Χριστού αναφέρεται στην αυτονόμηση του εντός Θεού. Η επιμονή στην ενότητα της φυλής δεν υπήρχε μόνο στους Εβραίους, αλλά και σ' όσους δεν δέχονταν στις οικογένειές τους κάποιον ξένο εύκολα. Όσο στενότερη συγγένεια, τόσο μεγαλύτερη δύναμη του φυλετικού πνεύματος και τόσο πιο ισχυροί και οι δεσμοί που συνέδεαν το άτομο με τη φυλή, επειδή η ζωτική δύναμη του ανθρώπου βρίσκεται στο αίμα του και η μνήμη είναι άμεσα συνδεδεμένη με το αίμα, το οποίο αποτελεί την ύψιστη έκφραση του αιθερικού σώματος.

Σήμερα γνωρίζουμε αν ένα ζώο εμβολιαστεί με ανθρώπινο αίμα πεθαίνει. Αίμα σκύλου σε φλέβες πουλιού σκοτώνει το πουλί. Αλλά ο σκύλος δεν παθαίνει τίποτα αν εμβολιαστεί με αίμα πουλιού. Η επιστήμη δηλώνει το γεγονός, ο εσωτερικός επιστήμονας εξηγεί την αιτία. Το αίμα είναι σημείο πρόσβασης του πνεύματος. Το ανθρώπινο εγώ εργάζεται στους φορείς του μέσω της θερμότητας του αίματος. Το φυλετικό, οικογενειακό, κοινωνικό πνεύμα εισέρχεται στο αίμα μέσω του εισπνεόμενου αέρα. Στα ζώα συνυπάρχει το ξεχωριστό πνεύμα του ζώου και του ομαδικού πνεύματος του είδους που ανήκει. Το πνεύμα του ζώου όμως δεν είναι εξατομικευμένο και δεν εργάζεται αυτοσυνείδητα με τους φορείς του όπως συμβαίνει με το εγώ. Οπότε το ζώο ελέγχεται εξ ολοκλήρου από το ομαδικό πνεύμα που επιδρά στο αίμα. Έτσι όταν το αίμα ενός ανώτερου ζώου μεταγγίζεται στις φλέβες ενός κατώτερου είδους, το πνεύμα στο αίμα του ανώτερου είναι ισχυρότερο από το πνεύμα του λιγότερο εξελιγμένου, οπότε στην προσπάθειά του να επιβληθεί σκοτώνει τη μορφή που το φυλακίζει και ελευθερώνεται. Αντίθετα όταν αίμα ζώου ενός κατώτερου είδους μεταγγίζεται στις φλέβες ενός ανώτερου, το ανώτερο πνεύμα είναι ικανό να εκδιώξει το λιγότερο εξελιγμένο του ξένου αίματος και να αφομοιώσει το αίμα για τους σκοπούς του. Οπότε δεν προκαλείται κάποια ορατή καταστροφή.

Το ομαδικό πνεύμα αποσκοπεί πάντοτε στην ακεραιότητα της επικράτειάς του στο αίμα που έχει αναλάβει. Λειτουργεί όπως ο ανθρώπινος θεός της φυλής. Δυσανασχετεί με το πάντρεμα του είδους του με άλλα είδη. Γι' αυτό το λόγο ρίχνει τις αμαρτίες των γονέων στα παιδιά, όπως βλέπουμε στα υβρίδια. Όταν το άλογο και ο γάιδαρος γεννούν μουλάρη η ανάμειξη του ξένου αίματος καταστρέφει την αναπαραγωγική ικανότητα, έτσι ώστε να μην διαιωνιστεί το νόθο ζώο, το οποίο από την άποψη του ομαδικού πνεύματος, τον αρχάγγελο του είδους, αποτελεί βδέλυγμα αφού δεν είναι καθαρόαιμο και δεν υπάγεται συγκεκριμένα στο ομαδικό πνεύμα των αλόγων ή των γαϊδουριών. Ωστόσο δεν απέχει και πολύ από το να ξεφύγει τελείως από την επίδρασή τους. Ας υποθέσουμε ότι θα δημιουργούταν ένα τέτοιο είδος μεταξύ δύο μουλαριών, ο απόγονός τους θα επηρεαζόταν ακόμα λιγότερο από τα δύο ομαδικά πνεύματα και θα κατέληγε σε ένα καινούριο είδος χωρίς ομαδικό πνεύμα. Αυτό θα αποτελούσε ανωμαλία στη φύση. Κάτι απίθανο για τα φυσικά δεδομένα, διότι αυτό το είδος δεν θα είχε το λεγόμενο καθοδηγητικό ένστικτο, δηλαδή τις υποδείξεις του ομαδικού πνεύματος και έτσι δεν θα επιβίωνε.

Το ομαδικό πνεύμα των ζώων είναι που στέλνει τα ξεχωριστά πνεύματα των ζώων σε ενσάρκωση και που αρνείται να προάγει την αναπαραγωγική ικανότητα στα υβρίδια. Έτσι η μετάγγιση ξένου αίματος αδυνατίζει τους δεσμούς του ομαδικού πνεύματος και για αυτό είτε καταστρέφει τη μορφή, είτε την αναπαραγωγική ικανότητα. Αυτό συνέβη και στην επιμειξία των ανθρώπων. Όταν ο άνθρωπος ελευθερώνεται από τους δεσμούς αίματος, επανακτά το όνομα του πνευματικού κόσμου. Σαν μια ανώτερη ικανότητα, νοήμονα, εκούσια διόραση μέσω της οποίας θα μπορεί να βλέπει εκείνον που ο ίδιος θέλει και όχι απλά με μία παθητική ικανότητα εντυπωμένη στο αίμα του από το οικογενειακό πνεύμα, το οποίο τον περιόριζε και τον απέκλειε από τις άλλες οικογένειες. Έτσι οι εξωφυλετικοί και αργότερα οι διεθνείς γάμοι άρχισαν να γίνονται επιθυμητοί και να προτιμούνται.

Ο εγκέφαλος και το νευρικό σύστημα είναι ύψιστες εκφράσεις του αστρικού σώματος. Ανακαλούν εικόνες του εξωτερικού κόσμου αλλά στη νοητική εικονοπλασία, τη φαντασία, το υλικό

για τις εικόνες παρέχεται από το αίμα. Γι' αυτό και όταν δραστηριοποιείται η σκέψη, το αίμα ρέει προς το κεφάλι. Όταν το ίδιο αμιγές αίμα ζει για γενιές στις φλέβες μιας οικογένειας, οι ίδιες νοητικές εικόνες που έπλασε ο προπάππος, παππούς και πατέρας θα αναπαραχθούν στο γιο μέσω του οικογενειακού πνεύματος που ζει στα αιμοσφαίρια του τελευταίου. Και έτσι ο άνθρωπος βλέπει τους προγόνους του να ζουν μέσα του και τα συμβάντα των περασμένων ζώων της οικογένειας του παρόντα. Δεν συνειδητοποιεί τον εαυτό του σαν εγώ, αλλά σαν συνέχεια ενός πνεύματος «Γιος του Αβραάμ ή Υιός Δαβίδ». Μέσω αυτού του κοινού αίματος οι άνθρωποι έζησαν για πολλές γενιές και έτσι οι απόγονοι τους είχαν πρόσβαση στη μνήμη της φυλής που διατηρούνταν στα αρχεία των ζώων των προγόνων τους. Και έτσι στο 5ο κεφάλαιο της Γένεσης αναφέρεται πως οι πατριάρχες ζούσαν για αιώνες. Φυσικά δεν έφταναν σε τέτοια ηλικία, αλλά ζούσαν στις συνειδήσεις των απογόνων τους οι οποίοι αντιμετώπιζαν τις ζωές των προγόνων τους, σαν να τις είχαν ζήσει αυτοί. Μετά από αυτή την περίοδο, οι απόγονοι έπαψαν να θεωρούν πως είναι Αδάμ Μαθουσάλας. Η μνήμη των προγόνων έσβησε και έτσι ειπώθηκε πως πέθανε. Η δεύτερη όραση των Σκοτσέζων Ορεσίβιων ή των Τσιγγάνων που οι γάμοι τους ήταν πάντοτε ενδοφωατρική υπόθεση έκανε εντονότερη αυτήν την όραση. Οι φυλές δεν τολμούσαν να παρακούσουν την εντολή του Θεού της φατρίας που απαγόρευε τους γάμους έξω από την οικογένεια, ούτε είχαν την τάση να το κάνουν επειδή δεν είχαν νου. Οι αρχικοί Σημίτες όμως, που ανέπτυξαν θέληση, αμέσως παντρεύτηκαν θυγατέρες των ανθρώπων άλλων φυλών ματαιώνοντας το σχέδιο του φυλετικού τους πνεύματος και έτσι αποπέμφθηκαν. Θεωρήθηκαν ότι προσκυνούν ξένους Θεούς και ότι είναι ακατάλληλοι να προσφέρουν το σπέρμα για τις επτά φυλές της τωρινής Άρειας φυλής. Έτσι η συλλογική συνείδηση και η ακούσια διόραση που διατηρούν συνεχώς στο νου του μέλους της φυλής, τις εικόνες των προγόνων του και τον έκαναν να αισθάνεται ταυτισμένος μαζί της, αντικαταστάθηκε με μια εξατομικευμένη συνείδηση, περιορισμένη στον υλικό κόσμο μέχρι να διασπάσει τα έθνη σε άτομα και έτσι έπειτα δόθηκαν νόμοι που απαγόρευαν την ενδογαμία ή το γάμο μέσα στην οικογένεια και από κει και πέρα οι αιμομικτικοί γάμοι άρχισαν να θεωρούνται κάτι το τρομακτικό. Με αυτό τον τρόπο ξένο αίμα εισήλθε και σταδιακά έσβησε την ακούσια διόραση, όπου συντηρούσε το φυλετικό συναίσθημα και διαχώριζε την ανθρωπότητα σε ομάδες. Σαν συνέπεια της ανάμειξης του αίματος εξαφανίστηκε και η πίστη προς την οικογένεια. Από όσους διαλέχτηκαν σαν σπόρος για τη νέα φυλή, ελάχιστοι έμειναν πιστοί. Και έτσι ξαναήρθαν σε επιμειξία με γάμους με προηγούμενα Ατλάντια φύλα, δημιουργώντας απογόνους με κατώτερη καταγωγή. Εξαιτίας αυτής της πράξης της ανυπακοής εγκαταλείφθηκαν και χάθηκαν.

Οι επαναστάτες που εγκαταλείφθηκαν είναι οι Εβραίοι. Το φυλετικό τους αίσθημα είναι τόσο ισχυρό που διακρίνουν μόνο δύο ομάδες ανθρώπων: Ιουδαίους και Εθνικούς. Περιφρονούν τα άλλα έθνη και περιφρονούνται με τη σειρά τους από αυτά για την πανουργία, τον εγωισμό και τη φιλαργυρία τους. Ωστόσο, σε σχέση με χριστιανούς και ισλαμιστές, οι Ιουδαίοι υπακούν πιο πιστά τις εντολές του Θεού τους.

Οι φυλές είναι ένα προσωρινό εξελικτικό σχέδιο. Επειδή οι φυλές είναι συγκριτικά προσωρινές, χρειάζεται μεγάλη προσοχή ώστε τα πνεύματα να μην εγκλωβιστούν στα δεσμά της φυλής. Οι Έλληνες ακόμα πληρώνουν ως παγκόσμιο παράδειγμα το «πας μη Έλλην βάρβαρος».

Οι Εβραίοι είναι ένας λαός χωρίς χώρα και λόγω της προσκόλλησής τους στην ιδέα της φυλής ο προηγούμενος καθοδηγητής τους αναγκάστηκε να τους εγκαταλείψει και απωλέστηκαν. Για να πάψουν να θεωρούν τους εαυτούς τους ξεχωριστούς από τους άλλους λαούς, άλλα έθνη ξεσηκώθηκαν κατά καιρούς εναντίον τους και τους απομάκρυναν από τη χώρα που εγκαταστάθηκαν. Αρνήθηκαν πεισματικά να ενσωματωθούν με άλλους. Επέστρεφαν ξανά στα ίδια σώματα. Προφήτες της δικής τους φυλής ξεσηκώθηκαν, τους επιτίμησαν, προφήτεψαν τρομερές καταστροφές χωρίς καμία ανταπόκριση. Τελικά εμφανίστηκε ο Χριστός. Υπερίσχυσε όμως η προκατάληψή τους και διάλεξαν τον Βαραββά. Παρεξηγήθηκε ακόμα και από τους μαθητές Του, που δεν ξεσηκώθηκε ενάντια στον Καίσαρα. Η απόρριψη του Ιησού

από τους Ιουδαίους ήταν απόδειξη της υποδούλωσής τους στη φυλή και επειδή η ομαδική εξορία είχε αποδειχτεί μάταιη, επινοήθηκε ο διασκορπισμός τους ανάμεσα στα έθνη της Γης. Στους Εβραίους της Αμερικής συμβαίνει μια μεταβολή, η νεότερη γενιά άρχισε να παντρεύεται εκτός φυλής. Χάθηκαν ερχόμενοι σε επιμεξία με ανθρώπους κατώτερων φυλών, θα σωθούν ενσωματωμένοι στις πιο προοδευμένες φυλές.

Το μάθημα των Εβραίων για την ανθρωπότητα είναι σημαντικό. Μάθαμε πως ένας εκλεκτός λαός μπορεί να βασανίσει τον ηγέτη του, να ματαιώσει τα σχέδιά του και να παραμείνει δέσμιος της φυλής για αιώνες. Η εμπειρία τους είναι προειδοποίηση για κάθε μελλοντικό εκλεκτό λαό. Κι έτσι ο Παύλος προς Εβραίους Β' 2, 3 λέει: «διότι αν ο εκφρασθείς από τους αγγέλους λόγος κατέστη ακλόνητος και κάθε παράβαση και ανυπακοή έλαβε δίκαια ανταμοιβή, πώς εμείς θα ξεφύγουμε αν αρνηθούμε μια τέτοια σωτηρία;». Η νέα φυλή θα προέρχεται από τα καζάνια των μητροπόλεων όλου του κόσμου και κυρίως του Δυτικού κόσμου, που θα αποδεχθεί την εσωτερική διδασκαλία Του, τον πιο εξελιγμένο δρόμο και τρόπο σκέψης και ζωής που θα απελευθερώσει τον άνθρωπο.

Οι αντιρρησίες της αντιπροσωπευτικής λύτρωσης αντιδρούν, λέγοντας πως είναι δειλία να κρύβεται πίσω από κάποιον άλλον, γιατί ο καθένας οφείλει να αναλαμβάνει τις συνέπειες των πράξεών του. Αυτοί βρίσκονται υπό την νομοτέλεια των νόμων της επαναγέννησης και του αποτελέσματος και θα τελειοποιηθούν μέσα από αλληπάλληλες ενσαρκώσεις. Εκείνοι όμως που μπορούν να αξιοποιήσουν τη βοήθεια που προσφέρει ο Χριστός, εξελίσσονται γρηγορότερα.

Η παρέμβαση του Χριστού δημιουργεί αλλαγές στα αστρικά σώματα, η οποία καθιστά ισχυρότερη την επίδραση του πνεύματος της ζωής στην καρδιά. Τα νεότερα αδελφά πνεύματα του ήλιου, οι αρχάγγελοι εργάστηκαν ως φυλετικά πνεύματα στα αστρικά σώματα των ανθρώπων, αλλά η επίδραση τους ήταν εξωτερική. Ήταν μια ανακυκλωμένη πνευματική ηλιακή δύναμη και αργότερα μέσω της σελήνης, όπως το φεγγαρόφωτο είναι ανακλώμενο ηλιακό φως. Ο Χριστός εισήλθε αμέσως στο υλικό σώμα της Γης και μετέφερε την πνευματική ηλιακή δύναμη καταφέροντας έτσι να επηρεάσει τα αστρικά μας σώματα εσωτερικά.

Πριν από 2.000 χρόνια περίπου η προσωπική θυσία αντικατέστησε τη θυσία των ζώων και η διδασκαλία του Χριστού μίλησε για αγάπη. Οι σοφοί καθοδηγητές αναγνωρίζοντας την αδυναμία του πνεύματος να αντιμετωπίσει τα εγωιστικά ένστικτα του σώματος, ενσωμάτωσαν στην καινούργια θρησκεία το δόγμα της αντιπροσωπευτικής λύτρωσης μέσω Χριστού. Παρόλη τη δυσκολία, η μεγάλη θυσία στο Γολγοθά έγινε φάρος ελπίδας για κάθε ειλκρινή ψυχή που αγωνιζόταν να πετύχει το ακατόρθωτο, την τελειότητα που απαιτεί η χριστιανική θρησκεία. Να την πετύχει σε μια μικρή ζωή.

Ο Μονογενής, ο Λόγος τον οποίο αναφέρει ο Ιωάννης είναι η δεύτερη όψη του υπέρτατου όντος. Αυτός ο Λόγος και μόνο Αυτός γεννήθηκε από τον Πατέρα Του, την πρώτη όψη πριν από όλους τους Κόσμους. Χωρίς Αυτόν δεν θα δημιουργούνταν τίποτα από όσα υπάρχουν, ούτε καν η τρίτη όψη του υπέρτατου όντος που εκπορεύεται από τις δυο προηγούμενες. Γι' αυτό και ο Μονογενής είναι η υψηλή Ύπαρξη που κατατάσσεται πάνω από κάθε τι στο σύμπαν με εξαίρεση την όψη-δύναμη που προήλθε. Έτσι ο Χριστός είπε: «Μείζων εμού εστί ο Πατήρ».

Ο Χριστός είναι μοναδικός ανάμεσα σε όλα τα όντα και τους κόσμους. Κανένας άλλος δεν μπορεί να καταλάβει τόσο ολοκληρωμένα τη θέση και τις ανάγκες της ανθρωπότητας και ούτε είναι προικισμένος να προσφέρει την ανακούφιση και να αντιμετωπίσει πλήρως τις ανάγκες μας. Όλες οι φυλετικές θρησκείες είναι ανεπαρκείς επειδή βασίζονται στο νόμο, ο οποίος προκαλεί την αμαρτία και επιφέρει το θάνατο, τον πόνο και την θλίψη. Τα φυλετικά πνεύματα το γνωρίζουν καθώς και ότι οι θρησκείες είναι απλώς σκαλοπάτι προς κάτι καλύτερο. Εξάλλου όλες οι φυλετικές θρησκείες καταλήγουν στο Μεσσία-Σωτήρα. Οι Πέρσες του Μίθρα, οι Χαλδαίοι στον Ταμούζ, οι Νορβηγοί στον Σουτρ, το λαμπρό πνεύμα του ήλιου που θα υπερισχύσει, οι Αιγύπτιοι τον Όρο, το νεογέννητο ήλιο. Σε όλες τις θρησκείες λοιπόν φαί-

νεται ότι ο Μεσσίας είναι ένα ηλιακό πνεύμα. Όλοι έλαβαν την προετοιμασία για τον ερχομό του Χριστού, με μια νέα συμπαντική διδασκαλία για μια νέα συμπαντική αδελφότητα. Ο ερχομός Του έθεσε το θεμέλιο και η επιστροφή Του θα το κάνει ζωντανή πραγματικότητα. Οι χωριστικές θρησκείες του Γιεχόβα θα αντικατασταθούν από την ενοποιητική θρησκεία του Υιού, τον εσωτερικό χριστιανισμό. Για την μετάβαση αυτή ο άνθρωπος θα λάβει βοήθεια από τον Παράκλητο, το Πνεύμα της Αληθείας: «Αυτός θα μας οδηγήσει εις πάσαν την Αλήθεια. Κι η Αλήθεια ελευθερώσει ημάς». Ο νόμος θα αντικατασταθεί από την Αγάπη. Οι χωρισμένες φυλές και τα έθνη θα ενωθούν σε μια συμπαντική αδελφότητα με τον Χριστό ως πρεσβύτερο αδελφό.

Ο άνθρωπος είναι ακόμα περιορισμένος όμως στο νόμο της ανταπόδοσης και ενώ η καρδιά του προσεύχεται για αγάπη, το αστρικό του σώμα ελπίζει σε εκδίκηση. Η ανθρωπότητα προχωράει και προοδεύει αργά αλλά σταθερά. Ο κόσμος ακόμα είναι απρόθυμος να σκεφτεί κάτι το οποίο είναι πολύ ανιδιοτελές. Η πανουργία που τον εγκλωβίζει, τον κάνει να θεωρεί ότι κάτι κρύβεται από πίσω. Τίποτα δεν θεωρείται φυσιολογική συμπεριφορά αν δεν παρέχει σε κάποιον την ευκαιρία να αρπάξει ό,τι μπορεί από τους συνανθρώπους του. Ο άνθρωπος είναι σκλάβος των αποκτημάτων του και ενώ το όραμά του ήταν να κυριαρχήσει τον κόσμο, έγινε σκλάβος αυτού. Και ενώ όλες οι φυλετικές θρησκείες περιμένουν τον Μεσσία, μόνο η Χριστιανική πρεσβεύει ότι ο Σωτήρας σκηνώσε εν υμίν και η Δευτέρα Παρουσία μέσα μας θα είναι καταλυτική. Αλλά χίλιες φορές στη Βηθλεέμ κι αν είχε γεννηθεί ο Χριστός, όπως λέει ο μυστικιστής Άγγελος Σιλέσιος, και όχι μέσα σου, χαμένη είναι η ψυχή σου. Μάταια ατενίζεις το σταυρό στο Γολγοθά αν μέσα σου δεν ξαναναστηθεί. Όποιος αναζήτησε να γίνει αποδεκτός γινόταν σύμφωνα με το παλιό σύστημα μέσω μύησης, σε ένα δρόμο μόνο για λίγους. Ο Χριστός άνοιξε για όλους έναν δρόμο δωρεάν Θείας Χάριτος ανεξαρτήτως φυλής ή θρησκείας.

Ο Χριστός εισάγει τον άνθρωπο κι κάθε άνθρωπο σε μία Νέα Κοινωνία Αγάπης και γι' αυτό λέει και οι ελεύθεροι και οι σκλάβοι κι οι Έλληνες και οι Ιουδαίοι και οι Εθνικοί και όλοι είναι κλητοί σ' αυτή τη Νέα Βασιλεία, η οποία ενεργοποιείται μέσα στον άνθρωπο μέσω Εκείνου και γι' αυτό η πίστη μας προς Εκείνον είναι το κλειδί για την κοινωνία μας με Αυτόν. Ποιον; Τον αληθή Εαυτό μας. Μέσα από Εκείνον κατανοούμε και βλέπουμε το Πνεύμα του Θεού μέσα σε κάθε άνθρωπο. Μέσα από τη δική Του θεώρηση παύουμε να διακρίνουμε άσπρους, κίτρινους, μαύρους και κόκκινους. Μέσα απ' αυτή τη θεώρηση του Χριστού βλέπουμε ότι μία είναι η γλώσσα, η γλώσσα της Αγάπης. Και ένας είναι ο δρόμος, ο δρόμος της κατανόησης ότι κάθε φυλή δεν είναι παρά ένα κύτταρο στο πανανθρώπινο σώμα κι έχει κάποιο λόγο ύπαρξης. Ακόμα κι αν μπορούμε να διακρίνουμε ότι μία φυλή υπερισχύει κάποιας άλλης, σε κάποιο τομέα, δεν σημαίνει αυτό ότι η φυλή η οποία θεωρείται κατώτερη πρέπει να εξαφανιστεί. Θα ήταν το ίδιο παράλογο σαν να λέμε ότι δεν χρειαζόμαστε τα κύτταρα που υπάρχουν στην πατούσα μας και χρειαζόμαστε μόνο τα κύτταρα που υπάρχουν στο κεφάλι μας. Κάθε όργανο που έχουμε παίζει ένα πολύ συγκεκριμένο ρόλο και χωρίς αυτό, η ζωή μας δεν θα είναι ποτέ ολοκληρωμένη κι έτσι ακριβώς κάθε φυλή παίζει ένα συγκεκριμένο ρόλο πάνω στη γη, πάνω στο πανανθρώπινο σώμα κι έχει ένα ρόλο να επιτελέσει. Αυτό το ρόλο που έχει να επιτελέσει τον ανακαλύπτουν σήμερα πλέον οι φυλές και θα τον ανακαλύψουν όταν θα μπουν στη διαδικασία να αποδεχθούν τα λάθη του παρελθόντος τους κι όταν το έθνος αυτό, που ονομάζεται ελληνικό οφείλει πρώτο πριν από οποιοδήποτε άλλο να το κάνει, ν' αποδειχθεί τα λάθη που έκανε στην πορεία του και τελικά να αποδεχθεί την λειτουργία και το λειτούργημά του έναντι των υπολοίπων φυλών.

Βέβαια, είναι πολλοί εκείνοι που υποστηρίζουν ότι η φυλή είναι κάτι περιορισμένο, για να συνδέεται με τον υλικό κόσμο κι ότι η λέξη που ταιριάζει περισσότερο είναι η λέξη γένος. Θα συμφωνήσω με αυτό, γιατί όπως είπαμε πριν δεν είναι δικά μου λόγια, Εκείνος το είπε πριν 2000 περίπου χρόνια «Φυτόν Ουράνιον και Βλάστημα Θεϊόν». Αυτό είναι ένα γένος διαφορετικό είναι ένα γένος που δεν περιορίζεται σ' έναν τόπο είναι μια κατάσταση συνείδησης που στα χρόνια του Αλέξανδρου της μεγάλης κοσμοκρατορίας του, φανερώθηκε ακόμα

περισσότερο καθώς λαοί που έτρωγαν τους νεκρούς τους ή που είχαν σχέσεις αιμομικτικές ή είχαν ένστικτα τέλος πάντων βάρβαρα, εκπολιτίστηκαν κι έμαθαν να ζουν μ' έναν άλλον τρόπο. Άλλοι πιο επιφανειακά άλλοι σε βάθος, πάντως ωφελήθηκαν κι αυτό συνομολογείται σήμερα και από ιστορικούς και από κοινωνιολόγους. Αυτό σημαίνει ότι κανένας αγώνας δεν ήταν μάταιος. Άσχετα αν εμείς κατανοούμε τα πράγματα διαφορετικά, πολλές φορές κρίνουμε λανθασμένα και καταδικάζουμε π.χ. το θέμα του πολέμου, το οποίο κι αυτό σχετίζεται με το αίμα και αυτό σχετίζεται με τις φυλές.

Σε προηγούμενη ομιλία μου έχω αναφέρει ότι δεν είναι τυχαίο που το χρώμα του αίματος είναι κόκκινο ή ότι ο «κόκκινος» είναι ο πλανήτης του Άρη, του θεού του πολέμου και ο οποίος απεικονιζόταν πολλές φορές αιματοβαμμένος, ούτε είναι τυχαίο φυσικά που σε αίθουσα στο κτίριο του ΟΗΕ, ξέρουμε ότι έχουμε έναν μετεωρίτη από καθαρό σίδηρο τον οποίο χρησιμοποιούν σαν βωμό για να κάνουν ομαδικό διαλογισμό, καθώς έχουν βρει ότι ο σίδηρος ο οποίος υπάρχει στο αίμα μας πολλαπλασιάζει σαν πολλαπλασιαστής τη νοητική ενέργεια. Το λέω αυτό διότι ο πόλεμος είναι ένα πανανθρώπινο φαινόμενο διαχρονικό και αξιοσημείωτο. Πρέπει να παρατηρήσουμε ποια είναι η αιτία του. Η αιτία του βρίσκεται στο αίμα μας το ίδιο και το αίμα αυτό αλλάζει με την Κοινωνία που μας παρέδωσε ο Χριστός και την ονομάσαμε Θεία Ευχαριστία. Αυτή η Θεία Ευχαριστία δρα μ' έναν τρόπο μυστικό και μεταλλάσσει όχι μόνο το αστρικό σώμα του ανθρώπου αλλά και το νοητικό του σώμα, το εξευγενίζει, το ανυψώνει και έτσι δεν κοινωνεί, δεν συνδέεται με τα κατώτερα ανθρώπινα πάθη της εξουσιαστικότητας, της αρχομανίας, της κυριαρχικότητας και ιδιαίτερα των πιο χαμηλών εκφράσεων που δεν ταιριάζουν καν σε άνθρωπο, που είναι η χαρά της εκδίκησης ή του πόνου ενός άλλου ανθρώπου.

Δεν είναι μυστήριο λοιπόν η πίεση της φυλής που υπόκεινται σήμερα οι Έλληνες σε πολύ μεγάλο βαθμό, καθώς βλέπουμε να απειλούνται τα σύνορά μας, όλοι θυμόμαστε τι συνέβη πριν από λίγες μέρες στο Σύνταγμα με αφορμή το θέμα της Μακεδονίας, ορισμένα πράγματα είναι αδιαπραγμάτευτα. Ωστόσο αυτό που είναι οριστικό και παραμένει, δεν είναι η λύτρωση κάποιων πληθυσμών ή απλώς η δικαίωση κάποιων πληθυσμών αλλά είναι η δικαίωση όλων των ανθρώπων και όλων των φυλών οι οποίες οφείλουν να βρουν τις ρίζες τους, να τις αποδεχθούν, να μην θεωρούν ότι είναι ξένες αλλά να αποδεχθούν κι ένα κοινό μήνυμα που τις αφορά όλες. Και αυτό είναι το μήνυμα της Αγάπης που κατέγραψε ο Χριστός πριν από 2000 χρόνια περίπου στο οποίο κάποιοι άνθρωποι ακόμα και σήμερα το μεταφέρουν, το ανακυκλώνουν και το ενεργοποιούν.

Είναι ο Ιωάννης που αποκαθιστά τον Ιούδα, φανερώνοντας την ουσία της ενότητας στο Σχέδιο του Πατέρα. Το έθνος του Ιούδα προορίζεται και αυτό να αποκατασταθεί οικουμενικά, μετανοώντας και αποκαθιστώντας την άρνησή του προς το Λόγο. Ο Βασιλιάς και Αρχιερέας Μελχισεδέκ έχει την ειδική αποστολή τα ευλογίας του όλου του ιερού γάμου, μεταξύ του Ισραήλ και αυτού που λέγεται Έλλην. στο «Μέγα Σκάνδαλο των Αιώνων» ο Μελχισεδέκ θάφτηκε τόσο από το ελληνικό όσο και από το ιουδαϊκό ιερατείο.

Είναι γεγονός ότι στις μέρες μας διακρίνεται μια αυξανόμενη τάση εκχριστιανισμού σε Εβραίους που σκέπτονται και μιλούν Ελληνικά. Είναι επίσης γεγονός ότι ταυτόχρονα Έλληνες έχουν κάνει θεό το χρήμα, μισούν τους αλλοεθνείς και θεωρούν τους Έλληνες περιούσιο λαό κινούμενοι με βία και εκδικητικότητα σύμφωνα με τον νόμο της ανταπόδοσης.

Ποιος είναι Έλληνας και ποιος Εβραίος δεν είναι θέμα πολιτικής αλλά πνευματικής ταυτότητας. Ποιος θα μπορούσε να χωρέσει ότι η ελληνική και Εβραϊκή διασπορά και οι ζυμώσεις οδήγησαν την εξέλιξή τους; Εβραίοι κατά πνεύμα εκπαιδεύονται ως Έλληνες στην Ελλάδα και το εξωτερικό και Έλληνες κατά πνεύμα συνεχίζουν να μεγαλουργούν ως Εβραίοι σ' όλον τον κόσμο. Είναι σκάνδαλο μήπως ή μωρία. Τα έργα καθενός είναι η αληθινή του ταυτότητα που την αποκαλύπτει μόνο η Αγάπη του.

Σας ευχαριστώ πολύ.